

Bayer Zsolt: Jó reggelt, világvége!

2023 április 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kellett ez nekünk?

Soha nem fogadjuk el az európai kultúra és civilizáció tönkretevéinek logikai rendszerét

Angliában (az mi?) van egy leányiskola. Elég régi, hagyománytisztel? (az mi?), évi húszezer font a tandíj, elég drága, nyilván nem akárhik járatják oda a gyerekeiket. Történt, hogy nevezett leányiskolába bement a minap egy tanár, belépett az osztályába reggel nyolckor, hogy megtartsa az óráját, és imígyen köszöntötte az osztályban lévő diákjait – figyelem, nem gy?zöm eléggé hangsúlyozni, hogy egy leányiskolában vagyunk! –:

– Jó reggelt, lányok!

A tanárt másnap kirúgták. Ugyanis osztályában két lányka – tizenegy évesek! – nem lányként azonosította önmagát. Elveszítette állását, egzisztenciáját, fizetését, mert úgy köszöntötte a leányiskola diákjait, hogy „Jó reggelt, lányok!”.

És akkor legyen ez a mi arkhimédészi pontunk, ahonnan majd elrugaszkodunk, legyen ez a világ vége, igen, ott, abban az angol (az milyen?) leányiskolában vannak most Héraklész oszlopai...

Persze tudom én, kezdhethetnék azzal is, hogy elfogadjuk az elfogadhatatlant, behelyezkedünk ebbe a logikai rendszerbe, és megkérdézzük magunkat, a fényességes elmebetegeket, esetleg a Jóistent, hogy az a két leányka, aki önmagát fiúcskaként identifikálja (jó kis szó, mi?), mi a búbanatért jár egy leányiskolába? Miért nem iratkoznak be mondjuk egy fiúiskolába, ha már. Mert ugye úgy van az, hogy minden elmebeteg, elmeháborodott, ön- és közveszélyes ?rült kikezdhethetetlen logikával rendelkezik, és teljesen tökéletes az a látszatvilág, amelyben él.

Szóval kezdhethetnék ezzel a kérdéssel is – de nem kezdjük. Ugyanis a mi kiindulópontunk az, hogy nem vagyunk hajlandók soha, egyetlen pillanatra sem behelyezkedni az elmebetegek, az önsorsrontók, az európai kultúra és civilizáció tönkretevéinek logikai rendszerébe. Ehelyett másokat gondolunk végig. Például azt, hogy volt a huszadik századnak két iszonyata, elmebaja, két világmegváltó ?rülete, a náciizmus és a kommunizmus. És talán ideje kimondanunk, most, a harmadik és legpusztítóbb iszonyat kell?s közepén, ideje kimondanunk és figyelmeztetnünk magunkat, hogy az a kett? legalább a maga beteg logikai rendszerében ígért valamit a társadalom, a társadalmak egy részének.

A náciizmus azt ígérte, hogy ha tiszta fajú árja vagy, ha az uralkodó fajhoz tartozol, és ha kiirtunk mindenki mást (zsidót, cigányt, beteget, homokost), az alsóbb rend? fajokat (például a szlávokat) pedig rabszolgasorba taszítjuk, akkor eljön a csodálatos, fényességes új világ, és legalább te, tiszta fajú árja, te úgy fogsz élni, olyan pompásan, mint még soha senki más ezen a világon. A kommunizmus ezzel szemben azt ígérte, hogy ha te a legszegényebb, legnincstelenebb, legkitalasztottabb proletár vagy, és ha segítesz kiirtani mindenki mást, „Büchnereket, Poppereket, Steiereket”, gróft, herceget, burzsoát, papot, klerikális reakciót, kulákot, miegyebet, akkor te úgy fogsz élni, olyan pompásan, mint még soha senki más ezen a világon.

És neki is láttak ezek az elmeháborodottak véghezvinni a nagy tervet, a náci faji alapon, a kommunisták osztályalapon kiirtani embertársaikat. Tudjuk, mi lett a vége. És azt gondoltuk, ilyesmi soha többé nem fog el?fordulni. És most itt vagyunk, ismét a szép, új világban, új elmeháborodottak, idioták, önjelölt messiások között.

De ezek legalább nem ígérnek semmit. Mindössze annyi mondanivalójuk van, hogy „rút a szép és szép a rút”, s ami normális, az szégyelli magát. És még annyit sem ígérnek cserébe, hogy ha ezt hajlandó vagy elfogadni, ha legalább úgy teszel, mintha elhinnéd, akkor majd eljön a létező világok legjobbika. Már Pangloss mester sem a régi.

Az én generációm a hetvenes-nyolcvanas években eszmélt. Abban a világban még tenni kellett valamit azért, hogy elveszítsd a munkád, az egzisztenciád, a fizetésed. Kellott tenni valamit a rendszer ellen, vagy legalább valami olyat, amir?! a rendszer azt hitte, hogy az ellene van. Rendszerellenes dolgot kellett hangoztatni.

Tiltott irodalmat kellett olvasni. Meg kellett próbálni disszidálni. Forradalomnak kellett nevezni '56-ot. Ma már túl vagyunk ezen. S akkor, a hetvenes-nyolcvanas években meg sem álmottuk, hogy majd lesz ez még másképpen. Hát lett. Ma elegend? „Jó reggelt, lányok!” köszöntéssel belépni egy leányiskolába, és nincsen többé munkád, egzisztenciád, fizetésed. És jól figyelj, és gyere, hajolj közelebb, nem merem hangosan mondani, és csak egyszer mondom el: ezt nevezik ma szabadságnak.

Figyelj, gyere, hajolj még közelebb, mert ez végképp csak ránk tartozik, ezt csak mi, a XXI. század elejének számkivetettjei tudhatjuk, és titkos a jel is, amely segítségével felismerjük egymást, de most elszuttogom, és soha el ne felejtsetd: ha arra akarnak kényszeríteni, hogy állami eszközökkel is segítsük a gyermekeink aberrálttá nevelését,

akkor már nincs mit vesztenünk. Az a kérdés, hogy önként eladjuk-e a gyermekeinket ebbe a neomarxista–woke–libsi bordélyba, vagy felszámoljuk a neomarxista–woke–libsi bordélyt. A k...rvákat szélnek eresztjük, a madámokat szurokba és tollba hempergetjük, aztán kiiktatjuk. Mondjuk például örökre elveszítik munkájukat, egzisztenciájukat, fizetésüket. A válasz egyértelmű, tudom. Csak végre tenni is kell érte.

S persze azt se felejtjük el soha, hogy mindez, az összes többi elmebajjal együtt onnan jön, Amerikából. És az EU kezd egyre inkább egy amerikai tulajdonú pöcegödörre válni, nekünk pedig el kellene gondolkodni, hogy alábukunk-e az alján elrejtett virtuális aranyrögökért vagy elkezdünk erőt gyűjteni, hogy kimásszunk belőle. Azok a pöce alján lévő, virtuális aranyrögök, azok a ma ígéretei.

„Ezernyi fajta népbetegség, / szapora csecsemőhalál, / árvaság, korai öregség, / elmebaj, egyke és sivár / bűn, öngyilkosság, lelki restség, / mely, hitetlen, csodára vár, / nem elegendő, hogy kitessék: / föl kéne szabadulni már!”

Ez van ismét.

A virtuális aranyrögök pedig, amelyeket ígérnek: ezernyi fajta nemi identitás, szapora idegenség, nem leszel öreg soha, mert majd a botox, tömeges bűn és kábítószer, üresség, nihil, teljes identitásvesztés – a lelki restség maradhat.

Ez és ennyi, így és ennyi.

No, felebarátaim, akkor kérdezem: alábukunk vagy rendet csinálunk? S ha az utóbbit választjuk, akkor már most szólok, időben: a rend ott kezdődik, hogy jó reggelt, lányok! Mármint a leányiskolában. Jó reggelt, fiúk! A fiúiskolában. Mert például nemből kettő van: a férfi meg a nő. Így akarta a Jóisten, tökéletes egyetértésben a természettel és a biológiával. Minden más csak az ember tragédiája. Az Ember tragédiája. Ahol mi most egyszerre élünk a római, a londoni és a falanszter szín iszonyatos keverékében.

Kellett ez nekünk?

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

